



Ленътъ цвѣтѣше. Цвѣтчетата му бѣха меки и нѣжни, като крилца на пеперудка.

— Отъ мене нѣма по-честитъ на земята! — рече ленътъ. — Слънце ме грѣе. Дъждъ ме полива. Казватъ, че ще порастна още по-високъ и отъ мене ще изтъкатъ бѣло, хубаво платно! Колко съмъ честитъ!

Една сутринъ дойдоха хора и изскубаха лена. Той усѣти силни болки. После го натопиха въ вода, сякашъ искаха да го удавятъ. Следъ туй го сложиха надъ огънь, като че искаха да го изгорятъ. Бѣше много страшно, но ленътъ си каза:

— Нищо, ще търпя. Нека и азъ да видя, що е мжка.

И какво не правиха съ него хората? Мачкаха го, чукаха го, стискаха го, дърпаха го, разчесваха го. Най-после ленътъ се намѣри вързанъ на хурка.

— Жжж, — пѣеше вретеното, и немилостиви прѣсти разтегляха на тънки нишки ленащото повѣсмо.

Скоро разпнаха нишкитѣ на станъ, и отъ лена изтъкаха бѣло платно.

Тогава той се зарадва и рече:

— Много страдахъ. Но всичко било за мое добро. Колко съмъ сега здравъ, мекъ и бѣлъ!

Занесоха платното вжши. Почнаха да го рѣжатъ съ ножици. Рѣзаха, кроиха, бодоха го съ остри игли и най-после отъ него ушиха бѣли ризи.

— Сега азъ съмъ полезенъ на човѣка и затова съмъ щастливъ! — каза ленътъ.

Минаха години, и ризитѣ се съдраха.

Хората ги нарѣзаха на кжсове и почнаха да ги варятъ, мачкатъ и притискатъ. Тѣ се превърнаха на тънка, бѣла хартия.

— Гледай ти чудо! — извика хартията. — Сега азъ съмъ потънка отъ платното, и върху мене може да се пише!

Върху хартията написаха хубави приказки.

— Азъ никога не съмъ мислила, — си каза хартията, — че ще разнасямъ между хората радостъ и знание. Ще обиколя цѣлия свѣтъ. Ще прочетатъ всички хора, какво е писано върху мене. По-рано азъ имахъ сини цвѣтчета, а сега всѣки цвѣтецъ се разцвѣна въ хубава приказка.